

нитѣ ще забогатѣте. Вие, слабитѣ, силни ще станете, а вие, силнитѣ, слаби ще станете. Тогава? Казвамъ: вие, философитѣ, глупци ще станете, а вие, глупавитѣ, философи ще станете. Сега, нѣкои отъ васъ, които сте учени, не ви харесва това нѣщо, но ония отъ васъ, които сте глупави, които не сте свършили никакъвъ факултетъ, ще кажете: значи, ние свършихме вече единъ факултетъ. Не, не е така. Човѣкъ трѣбва да стане много ученъ и много простъ, за да научи тѣзи двѣ противоположности въ живота. Той трѣбва да бѣде много радостенъ и много скърбенъ, за да опита тѣзи двѣ форми на живота. Тѣзи двѣ форми представляватъ доброто и мисълта. Доброто се ражда всѣкога въ скръбнитѣ хора. Туй трѣбва да знаете! Само скръбта ражда доброто. И когато ние говоримъ за онази мирова скръбъ, подразбираме, че въ мирова скръбъ именно се ражда великото Божие добро. Затова и свѣтътъ скърби. Защо е скръбта? — За да се роди доброто. Защо е радостта? — Радостта ражда светата Божия мисль. Защо се радвамъ? — За да се роди Божията мисль въ тебе. И като се роди тази мисль, тя ще свѣтне въ тебе, ти ще четешъ въ своята книга, а Духътъ ще заговори на своята душа. Нѣкой се радва. Защо? — за да се роди въ него доброто отъ Божествения свѣтъ. Разбрахте ли сега, защо трѣбва да се радвате и скърбите? Това е философия! Ако разбирате живота така, той ще има смисль за васъ.

И тъй защо трѣбва да скърбя? — За да се роди доброто въ мене. Защо трѣбва да се радвамъ? — За да се роди Божията мисль въ мене.